

A keresztségről

A keresztséget Jézus rendelése alapján minden keresztyén közösség valamilyen módon gyakorolja. Jézus parancsa így hangzik: „¹⁹**Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében,** ²⁰**tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.**” (Mt.28.)

Az egyházak keresztelési gyakorlatában azonban különbség van. Az un. népegyházak a gyermekkeresztséget gyakorolják, míg az un. evangéliumi egyházak a felnőttkeresztséget, mégpedig teljes bemelegítés formájában.

Különbséget fedezhetünk fel a római katolikus és a protestáns egyházak keresztelési felfogásában is. A római katolikus egyház azt tanítja, hogy a keresztség sákramentumával egy visszavonhatatlan esemény történik meg, mégpedig az, hogy a megkeresztelt gyermek (vagy felnőtt) Isten szövetségének részese lesz, Jézus Krisztus egyházának tagjává válik a keresztelés által. Ez azért történhet meg ilyen módon, mert a keresztvízben, ill. a keresztelési eseményben maga a Szentlélek Isten van jelen, és befogadja a megkeresztelt gyermeket (felnőttet) az üdvözülők seregébe, az egyházba. Így tehát a keresztség sákramentuma önmagától (ex opere operato) hat. Ha hiányosság lenne a megkeresztelt életében (pl. élete során nem vallja magát keresztyénnek, nem gyakorolja a vallását...) akkor az majd a tisztítótűzben rendezhetővé válik. Aki megkeresztelt, az bizonyos feltételekkel ugyan, de „mintegy (tisztító)tűzön keresztül” biztosan üdvözülni fog. Ez a római katolikus egyház alap gondolata, hogy a felszentelt papok által felkínált sákramentumokkal egészen egyszerűen élni kell, és ha valaki ezt engedelmesen megteszi, rábízva életét, életének alakulását a „atyákra”, akkor sima útja van az üdvösségbe, a mennyországba. Minél buzgóbban él valaki a sákramentumokkal, annál inkább érvényesül az életében Isten üdvözítő kegyelme. Csak engedelmesen meg kell tenni mindent, ami a papok, Isten elhívott szolgálói mondanak, templomba járni, áldozni... és akkor minden megy magától, szinte oda sem kell figyelni rá.

A protestáns népegyházak felfogása a keresztségről más. Gyakorlatukra inkább a körülmetélés zsidó gyakorlata hatott, amely által a kisgyermek 8 napos korában a választott népnek, Isten szövetségének tagja lesz. Ez születési előjoga! (Ez Izráel esetében egy népi összetartozásban valósul meg, ami a keresztyén egyházban nincsen meg!) Ennek a példának megfelelően, ha valaki keresztyén lesz, megkeresztelkedik, akkor családtagjai, gyermekei, sőt még a házában lévő szolgák, rabszolgák (apostoli kor!), dolgozók is részesülhetnek a szövetség áldásában, s így tehát meg lehet és talán meg is kell keresztelni a gyermekeket is. Erre nézve

bátoríthat néhány olyan Ige a Cselekedetek könyvéből, amelyekben azt olvassuk, hogy: „...**megkeresztelkedett egész háza népével együtt.**” (Acta 16.)

Ezt a gyakorlatot a protestáns népegyházak még azzal a praktikus érveléssel is megerősítik, hogy a gyermekkeresztség az egyház számára olyan missziói munkaterületet teremt, ahol az egyház bátran hirdetheti az evangéliumot és munkálkodhat azon, hogy a megkereszteltek hitre is jussanak. A keresztelés ugyanis a protestáns felfogás szerint nem elegendő az üdvösséghez, nincs benne a keresztségben a Szentlélek, hiszen Jézus egyértelműen azt mondja: „¹⁶**Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.**”(Mk.16.16)

Ha eltekintünk attól, hogy Jézus nem azt mondta, hogy kereszteljétek meg és tegyétek tanítvánnyá a népeket, hanem hogy először tegyétek tanítvánnyá és azután kereszteljétek meg őket, akkor ez a gyakorlat elfogadhatónak látszik. Ennek a gyakorlatnak az elfogadására segíthetnek Jézus szavai is, aki a keresztség kiszolgáltatása utáni feladatként arra buzdítja, azzal bízva meg tanítványait, hogy „²⁰**tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek;...**”

A protestáns népegyházi gyakorlatban azt láthatjuk, hogy a lelkipásztorok kétféle módon szolgáltatják ki a keresztség sákramentumát. Vannak, akik teljesen szabadon, készségesen megkeresztelnek minden gyermeket, ha a szülők, vagy a nagyszülők kérik ezt. (Ők a liberális lelkipásztorok!) A bejelentés alkalmával szeretettel elmondják azt, hogy mi a keresztelés lényege és milyen felelősség terheli a szülőket és a keresztszülőket, ha a fogadalmukat nyilvánosan elmondják. Semmiféle feltételhez nem kötik a keresztség kiszolgáltatását, hiszen igen sok olyan mélyen hívő egyháztag, nagyszerű munkát végző lelkész van az egyházban, akiknek a szülei talán nem vették komolyan a keresztséget gyermekük megkeresztelésekor, de Isten szeretete ennek a törékeny és erőtlenségű kapcsolatnak a felhasználásával mégis elvégezte hitre jutásukat és áldott emberré tette őket. Ha a keresztelés nem történt volna meg, akkor a hitre jutás csodája is elmaradt volna nagy valószínűséggel. Így ebben a gyakorlatban, ebben az összefüggésben, a keresztelés megtagadása nem más számukra, mint engedetlenség, Isten cselekvésének akadályozása.

A szigorúbb felfogású lelkipásztorok bizonyos feltételeket szabnak a keresztség kiszolgáltatásához. Ilyen feltétel lehet az, hogy a szülőknek bizonyos igazolásokat kell beszerezni és bemutatni ahhoz, hogy a gyermekük részesülhessen a keresztségben (keresztelem, konfirmáció igazolás, a házasságkötés igazolása, egyházfenntartói járulék befizetésének igazolása...). A gond az, hogy olyan egyháztagoknál is, akik minden nagyszerű igazolással rendelkeznek, azt láthatjuk,

hogy Isten nélkül, olykor súlyos bűnökben élnek ebben a világban, Jézusról, Isten kegyelméről semmit nem tudnak és sokszor nem is akarnak tudni. Valami okból eleget tettek az előírásoknak, hogy ne legyen semmi akadály az egyházi szolgálatoknál, amik számukra nem nagy jelentőségűek. A keresztelés mögött az ő gondolkodásukban valamilyen tradíció elfogadása és gyakorlata van, vagy éppen egy erőszakos nagymama, akinek nem mernek, vagy nem akarnak ellentmondani. Minden papírt, igazolás készségesen beszereznek, hogy ne legyen semmi gondjuk, sem a lelkiismeretükkel, sem a nagymamával.

Vannak lelkipásztorok, akik a papírok mellett, vagy helyett, azt a feltételt szabják, hogy a keresztelés előtt a szülők vegyenek rész háromszor istentiszteleten, vagy valamilyen keresztelési előkészítőn. Reménykednek abban ezek a lelkipásztorok, hogy olyan ügyesek lesznek, hogy ezen a három alkalom felébresztik a szülők, keresztszülők szívében a felelősséget és elsegítik őket a hitbeli döntésre, vagy legalább elsegítik őket arra, hogy a hitbeli kérdésekkel is foglalkozzanak.

De sokan vannak, akik szerint valamilyen kurzuson, tanfolyamon kellene részt venni a szülőknek és a keresztszülőknek, ha szeretnék gyermeküket megkereszteltetni. Ilyen kurzus ma az Alfa kurzus, vagy a Keresztkérdések. Ezek a kurzusok általában 10 héten át tartanak és az esti órákban lehet rajtuk részt venni. Olykor kétségtelenül van valamilyen hatásuk, de legtöbbször csak erősítik az ellenállást és még nagyobb ellenszenvet ébresztenek az egyházzal szemben a szívekben. Azt tapasztalják, hogy a lelkipásztorok, akiknek a krisztusi szeretettel kellene szolgálni az emberek között, nem ezt teszik, hanem szeretetlenül uralkodnak a hozzájuk fordulóknak felett. Ezt a folyamatot erősíti az a körülmény is, hogy a kisgyermekes családok, különösen akkor, ha több kisgyermeket nevelnek, akkor túlságosan leterheltek ahhoz, hogy tíz héten át hetente egyszer egy teljes estét távol töltsenek gyermekeiktől, s a szomszédokra, vagy fizetett babysitterekre bízzák gyermekeiket ezekben az időpontokban. Az ilyen feltételek harmadára csökkentik a keresztelesek számát, kisebbitve a missziói munkamezőket.

Egyértelmű, hogy a feltételek meggondolatlan állítása részben nevetséges, részben pedig ostoba és embertelen.

Mi akkor a teendő? Két lehetőség van adva a kérdés megoldásához. Az egyik az, hogy feltétel nélkül ki kell szolgáltatni a keresztséget mindenütt, ahol erre igény van. Ugyanakkor ezzel egy időben olyan értelmes, bátor és önfeláldozó missziói munkát kell végezni, hogy a megkeresztelt gyermekek, s a körülöttük élők is megismerjék Jézust és elfogadják. Nagy szeretettel kell vállalni ezt a missziói munkát mindenkinek, aki hitben él. Ez nagy kihívás a lelkipásztorok és a hitben élő gyülekezeti tagok számára, de ezzel lehet élni. Minden módon, minden eszközzel,

teljes szeretettel és alázattal, és természetesen az evangélium tiszta hirdetésével sok gyümölcs teremhet ebben a missziói szolgálatban.

A másik lehetőség az, hogy vállalni kell a felnőttkeresztséget, a bemerítés gyakorlatát. Vállalni kell, hogy csak akkor szolgáltatható ki a keresztség, ha valaki hitre jutott és életét Jézus szeretetében akarja élni, teljesen alárendelve magát Jézus uralmának, és ezt nyilvánosan meg is vallja mindenki előtt. Természetesen ehhez kapcsolódik az is, hogy az egyháztagsággal járó minden feltételt maximális szigorúsággal számon kell kérni a lekipásztornak. Ez is egy hatékony missziói munkát jelent a lelkészek és a hitben élő gyülekezeti tagok részéről, de nem csak a keresztelés után, hanem leginkább a keresztelés előtt. Ha ezt az utat választjuk, akkor valószínűleg búcsút kell mondanunk az egyháztagok nagy részétől, mert a feltételeket nem tudják legtöbbször teljesíteni, de természetesen ha komoly missziói munkát folytatunk, akkor néhány évtized alatt megtelhetnek újra a templomok és az imaházak.

Jézus az Ő követői nem bízta meg azzal, hogy különféle feltételeket állítsanak az emberek elé. Jézus tanítványainak a megbízatása az, hogy legyenek Jézus tanúi, hirdessék a jó hírt az evangéliumot, legyenek Jézus szolgálói (rabszolgái) az emberek között és **„A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok. Az egyik azt hiszi, hogy mindent ehet, az erőtlen pedig zöldségfélét eszik. Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik, aki pedig nem eszik, ne ítélje meg azt, aki eszik, hiszen az Isten befogadta őt. Ki vagy te, hogy más szolgálója felett ítélkezel? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa.**

Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében. Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik, az is az Úrért eszik, hiszen hálát ad az Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad az Istennek. Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék. Akkor te miért ítéljed el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé. Mert meg van írva: **„Élek én, így szól az Úr, bizony előttem fog meghajolni minden térd, és minden nyelv magasztalni fogja Istent.”** Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek.

Többé tehát ne ítélkezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.” (Róma 14.)

Hitünkben, életgyakorlatunkban pedig egyedül Krisztusnak kell engedelmeskedni. Nem igaz az, hogy ami praktikusnak tűnik, az a jó. Az a jó, ami Krisztus akaratával megegyezik. A Lélek áradása, Isten áldása csak az engedelmességünk által lehet valóságos az életünkben és a szolgálatunkban egyaránt.